

<p>Tévhit #1: Az interneten könnyű meggazdagodni 2009.08.17. 15:30</p> <p>Ha Tóta W. vagy sixx megél a bloggolásból, akkor nekem is menni fog. Egyet-kettőt kattintottam, már kész is a blogom, a kiválasztott dizájn template-tel is maximálisan elégedett vagyok. Várakozásaim szerint holnap az index címlapra kerülök, megjönnek az első előzők, holnapután már törzs-kommentelőim lesznek. Emlékeztet viták színhelye lesz ez!</p> <p>Komment maximalizálás céljából néhány égbekiáltó helyesírási hibát is vétek malyd. Emellett már most felhívom olvasóim figyelmét, hogy bátran küldjenek saját dolgozatokat a tevhitok@gmail.com címre - a legjobbak publikálásra kerülnek!</p> <p>Egyelőre nem volt türelmem átolvasni a hirdetési rendszer leírását, de annyi biztos, hogy csak úgy dőlni fog a lé. Logóm még nincs, de Tévhít Blog-logós pólokra már most előrendelést felveszek!</p>	<p>Tévhit #2: A luxus relaxáció netovábbja a pezsgőfürdőzés 2009.08.18. 10:15</p> <p>Egy ideig velem is elhitté a világméretű wellness-lobbi, hogy az "itt és most" pillanat megélésének leghatékonyabb elősegítője egy hevesen bugyborékoló pezsgőfürdő/jacuzzi/masszázsakád stb. Csak beleereszkedik az ember, két karját kítárva megtámaszkodik, nyakát kicsit hátrahajlja, szemeit lehunyja, és átadja magát a nem mindennapi élménynek. Negatív gondolatai tovaszállnak, izmai ellazulnak, és azt kívánja, bárcsak sosem érne véget ez az ézés.</p> <p>TÉVHIT! A pezsgőfürdő a wellness ipar legnagyobb átvérése. Hétvégéről hétvégére emberek százaai indulnak útnak hangzatos nevű szállodák irányába, jóleső izgalommal tekintve az elkövetkező napok elébe. Svédasztalos reggeli és vacsora, fehér köntös bekészítve a szobában, szaunák, napozóágyak, és... és... a hétvége fénypontja: negyedóra ázás a szálloda max. 10-15 főt befogadó, 3 méter átmérőjű pezsgőmedencéjében. Bejutni nem könnyű, de be kell jutni! A jacuzzi sohasem üres, a nap 12 órájában vendégeik tucatjai pályáznak az éppen felszabaduló helyekre, nagyon résen kell lenni!</p> <p>Na de kérem szépen, megéri?! Sikerült már valakinek úgy istenigazából ellazulnia egy jacuzziban? Egy csúcsra járatott, teljes gőzzel robotgó, nagyipari pezsgőmedencében az oldalsó vízszög szinte lyukat fúr az ember hátába, lezsibbasztja, viszketni kezd tőle; az alulról feltörő gejzírekkel az ember szemébe fröccsen a klóros víz; a meleg víz pár percig jól esik, de utána kezd kellemetlenné válni; és legfőképpen: unalmas. Az első pillanatokkal jellemző "bejött az élet" élettézés megszűnik, helyébe csalódottság lép...</p>	<p>Tévhit #3: A magyar cukrászat remekei fenségesek 2009.08.18. 15:52</p> <p>...meg úgy általában a cukrászai torták, sütemények. A születésnap rendezvények legmeghittébb pillanata, amikor a házigazda bevonul az égő gyertyával feldíszített tortával. A vendégek lélegzetüket visszafojtva várják, hogy a csodás édesség végre felvágásra kerüljön (először az ünnepelt kap!). A torta külső felületét precízen felvitt csoki máz/marcipán réteg stb. borítja, tetejét tejszínhab és gyümölcs díszíti. Nemcsak a látvány gyönyörű, de nincs felemelőbb gasztronómiai élmény, mint elfogyasztani egy jókora szeletet egy ilyen tortából!</p> <p>TÉVHIT! Általános vélekedés, hogy a „mama főztjét” nem lehet felülmúlni, de abban azért mindenki egyetért, hogy egy étteremben is lehet jókat enni, a szakácsok többé-kevésbé értik a dolgukat, van mit ellesni tőlük. A cukrászipar mai nap is tartó létezése azonban szakmómról az egyik legnagyobb talány!</p> <p>Az ember joggal gondolhatná, hogy a legfinomabb süteményeket a cukrászok készítik. Profik, akik évek kitaró munkájával elsajátították a szakma minden csínját-bínját és folyamatosan a legfinomabb édességek kidolgozásán fáradoznak. Na de kérem én: ki volt az a "szakember", aki annak idején kidolgozta annak a tipikus gejj vajás krémnek a titkos receptjét, ami a mai napig a magyar cukrászai torták elmaradhatatlan kelleké?! És ki volt az, aki elültette a fejekben, hogy a fél centi vastag karamellmázzal borított, vajvas krémes dobos torta a desszertek királya?! Evett már valaki olyan cukrászai termékét, ami vetekedett volna egy otthon összedobott Dr. Oetker puding ízvilágával? Akit a kartondobozos cukrászai torták büvöletében élnek, az egyik legbosszantóbb tévhít áldozata...</p>
<p>Tévhit #4: Az iskolakezdés naggyon drága! 2009.08.19. 11:05</p> <p>Minden év augusztusának közepétől bizonyos tévéműsorok kedvelt témájává lép elő, hogy a szeptemberi iskolakezdés hatalmas anyagi terhet ró a családokra. A műsorokban előszeretettel szóllatnak meg ápiszban vásárló, gondterhelt arcú édesanyákat, akik hosszasan ecsetelik, hogy a tankönyvek, illetve a papír-írószerek már megint mennyit drágultak. Teszik mindezt lesütött szemű gyermekük jelenlétében, akiket láthatóan komoly büntüdat gyötör a család évről évre történő csödbekergetése miatt. Az iskolakezdés drágasága azonban TÉVHIT!</p> <p>Legalábbis relatíve nem drágább, mint sok egyéb dolog. Nem végeztem kutatást, de nem tudom elképzelni, hogy évi egyszer egy tankönyvcsomag, pár füzet, egy új tolltartó stb. 12 hónapra lebontva akár megközelíti a panaszkodó édesanya havi költségét kávéra, fodrászra, Story magazinra. Mondjuk ki, hogy a szent szülők valójában sajnálják a pénzt gyerekeikre, ezért érzik fájdalmasnak az iskolakezdési beruházásokat.</p> <p>Kérem a fentiek szíves tudomásulvételét.</p>	<p>Tévhit #5: A BUX index napi állása fontos hír 2009.08.25. 10:49</p> <p>Nem mintha a tévék és rádiók hírműsorai nem közölnének egyéb lényegtelen híreket, de ez talán az egyik legszembetűnőbb. Nem vagyok pénzügyi guru, de azt azért elhiszem, hogy az USA-ban valóban hírértéke van, hogy mi volt aznap a Wall Streeten. A közhely szerint a részvény ott szinte hétköznapi megtakarítási forma, komoly kultúrája van a tőzsdézésnek ésatöbbi...</p> <p>Nálunk azonban a tőzsde egy szűk kör szórakozása, még akkor is, ha a fontoskodó kisbefektetőket is ide vesszük. Bárki bármit mond, a tőzsdézés inkább hobbi, mint vagyonekezelési forma, jellemzően az izgalom miatt csinálják, szellemi kihívás (?), státuszszimbólum stb. Innen a kifejezés: 'játszani a tőzsdén'.</p> <p>Akik ezzel foglalkoznak, nyilván követik az eseményeket az interneten, beszélnek telefonon a brókerükkel, így nem Szellő Istvántól kell megtudniuk 18:43-kor, hogy a BUX történelmi mélypontra zárt. A hír ugyanakkor a lakosság fennmaradó részét (mintegy 99%-át) sem éri hidegzuhanyként, mivel tökéletesen érdektelen számára a dolog. Innen üzenem tehát a híradó szerkesztőségeknek, hogy a tőzsde állása senkit nem érdekel 1997. óta, ezért kár vesződni minden áldott nap azzal a képernyőt betöltő grafikával, ahol kis nyíl mutatja a BUX index előző naphoz képest történő elmozdulásának az irányát.</p>	<p>Tévhit #6: Egyéniségek vs. tucatekemberek 2009.08.28. 11:31</p> <p>Általánosan elfogadott nézet, hogy a '12 egy tucat' plázaciacák ébrenléti idejét nagyjából a megjelenésük menedzselése tölti ki. A közvélekedés szerint ők droidok, akiknek egyetlen ellentétje van: kialakítani, majd fenntartani az általuk tökéletesnek gondolt külsőt (az ajakfeltöltést melyik hülye találta ki?!). Fogadjuk el, hogy ez nagyjából így is van, azonban ne menjünk el egy nagyon fontos tény mellett:</p> <p>TÉVHIT! hogy a fentiek nem mondhatók ugyanúgy el számos, önmagát jobban marketingelő szubkultúráról! A plázaciacák lehangosabb megvetői közé tartoznak az alternatív-bölcsész-értelmiségi-punk-rocker fiatalok, akik a közhiedelemmel ellentétben nem sokkal kevesebb időt töltenek kinézetük gondozásával, mint hevesen kritizált kortársaik. A hasított bőrből készült kiegészítők, a megfelelő tarisznya, a lila sál, a táskára kitűzött jelvények, a polgárpukkasztó zoknik stb. kiválasztása hasonlóan volumenű energiát emészt fel, és vélhetően a sminkelés időigénye is ugyanaz a fekete tónusú, illetve a kurvas smink esetében. Az ő életük döntő részét ugyanúgy a külsőségekkel való foglalkozás tölti ki, még akkor is, ha megtevesztésképpen átküzdik magukat pár fontos könyvön.</p> <p>Mindezek ellenére a második halmaz tagjait a többség egyéniségeknek tekinti, pedig ők is csak egymást majmoló sablonemberek. 'Hope this helps'.</p>
<p>Tévhit #7: Ötvenre 'osztálytalálkozni' kell 2009.08.29. 14:28</p> <p>...értem én, hogy ez egy ugyanolyan berögzült hagyomány, mint az augusztus 20-i tűzijáték, azaz felesleges szájtépés megkérdőjelezni a létjogosultságát, de azért én mégis megteszem. Valaki valamikor kitalálta, hogy a középiskolában eltöltött 4 év annyira fontos, annyira meghatározó, hogy az ott kialakult kényszerközösségnek az érettségit követő minden 5. évben össze kell gyűlnie és tagjainak be kell számolnia élete alakulásáról. Ez egy TÉVHIT!</p> <p>Miért pont az középiskolai évek lennének azok, amelyekre időről időre meg kell ünnepelni? Az elsőnek talán még van értelme - ki merre tanult tovább, nő-e már a szakálla stb. -, de ahogy telnek az évek, egyre jobban kiderül, hogy az a 4 év csak egy jelentéktelen epizód volt. Egy felnőtt ember életében fél évtized úgy szalad el, hogy észre sem veszi. Tanul 3-5 évet</p>	<p>Tévhit #8: A kisgyerekekre mosolyogni kell 2009.09.20. 20:18</p> <p>Lehet, hogy mindig is így volt, de szerintem az utóbbi 10 évben felerősödött a gyerekcultusz. Azzal meg önmagában nincs nagy baj, hogy a szülők büszké utódaikra, a világ legszebbjének és legokosabbjának tartják őket, az viszont már problémás, hogy ugyanezt a véleményt várják el embertársaiktól is.</p> <p>Kezdjük ott, hogy az említsálat-kölykökkel ellentétben a kisgyerekek jelentős része nem szép és nem aranyos. Ennek ellenére manapság szinte kötelező mosolyogni, ha nem tudjuk kikerülni a szemkontaktust egy babakocsiban ücsörgő „kisdeddél”. Meg lehet figyelni (pl. metrón), ahogy a büszke szülők folyamatosan az emberek arc kifejezését, reakcióját vizsgálják, szinte kiereszkolva az illó tekinteteket. Aztán ne feledkezzünk meg arról sem, amikor kisgyermekes munkatársunk behozza az irodába 0-2</p>	<p>Tévhit #9: A piaci vásárlás romantikus 2009.09.27. 21:48</p> <p>A komplexebb főzőműsorok elmaradhatatlan jelenete, amikor a főhős ellátogat a közeli piacra, hogy megvásárolja a friss alapanyagokat. Szagolgtatja a padlizsánt, elcseveg az árusokkal, az ég kék, mindenki boldog. Ez lehet, hogy életszerű Provence-ban, de Budapest külvárosi piacain másképp mennek a dolgok. Sokan reflexből úgy tartják, hogy teszkóban és egyéb hipermarketekben zöldség-gyümölcsöt vásárolni bűn. Ki kell menni a piacra és ott megvenni a háztáji termékeket! Ez kérem egy TÉVHIT!</p> <p>A három darab diónyi vöröshagymát áruló, „Tessék aranyos!”-t motyogó néniket leszámítva a piacokon suttyó, puffimellényes, fontoskodó parasztkok dolgoznak. A megfélemlítő, takonytól stb. mocskos kezükkel fogdossák az árut, és fejben kiszámolják, hogy 538 forint lesz. Sok helyen válogatni sem lehet, a</p>

<p>főiskolán/egyetemen, lehúz 6-7 évet egy munkahelyen, majd ugyanennyit egy másikon, és közben folyamatosan új embereket ismer meg és felejt el. Anélkül, hogy bárki tudatosan irányítaná, egyes ismeretségek, barátságok megmaradnak, sok pedig idővel megszakad.</p> <p>Kérdem tehát, hogy miért feszélyezik bizonyos buzgómcings elemek más felnőtt emberek életét azzal, hogy 5 évente osztálytalálkozóra hívják őket? Egy ilyen meghívást ugyanis nem lehet azzal elintézni, hogy "kősz, kihagyom" - nyomós és frappáns indokkal illik előállni. A szegény osztályfőnököknek pedig a szemébe mondhatná végre valaki, hogy kábé annyira kíváncsiak rájuk a volt diákok, mint a régi főnökeikre.</p>	<p>éves gyermekét... Az elvárt koreográfia szerint ilyenkor mindenkinek el kell dobni a tollat, körbe kell állni a babakocsit, elájulni, és hangos ujjongás közepette az egekbe magasztalni az esetenként hájfejú gyermeket (a bátrabbak fél perc után eloldalognak, az idősebb női kollégák általában a végletekig kitarának).</p> <p>A fentiek fényében nem csoda, hogy a mai kisgyermekes szülők a világ közepének gondolják magukat és gyermeküket, akiknek mindent szabad. Ők az első, akik feljelentik a hétféjú fúrókat (mondjuk azoknak is a k**va anyját...), viszont merészeljen bárki is szólni, ha a fél utca a gyerekük eszelős visításától zeng.</p> <p>Ezúton tájékoztatok tehát minden kisgyermekes szülőt, hogy amikor a mobiltelefonjuk 3x3 cm-s képernyőjén megjelenített hamályos baba képekkel untatják ismerőseiket, a kapott reakciók sosem ösztönk.</p>	<p>kirakott áru csak dekoráció, a zacskóba a hátulról szedett rohadt gyümölcs kerül. Ugyanez a piaci henteseknél...</p> <p>Persze nem gondolom, hogy a hipermarketekben steril gumikesztyűvel dolgoznak, továbbá tudom, hogy a vevők is fogdossák az árukat, ellenben legalább lehet nyugodtan válogatni, a pontos árat a mérleg számolja, ami pedig a termékek minőségét illeti, valószínűleg a piacon is ugyanazt az ecuadori banánt árulják. Azt üzenem tehát a piacon romantikázó vásárlóknak („Hogy a tojás?”), hogy nyugodtan lazítsanak, nem gáz hipermarketben paradicsomot és paprikát venni.</p>
<p>Tévhit #10: A csendes emberek nyugodtak 2009.10.03. 20:32</p> <p>Noha a baltásgyilkosokról utólag mindig kiderül, hogy csendes, illedelmes fiatalembernek ismerték őket a szomszédok, a nagy többség a mai napig meg van győződve, hogy a halkszavú emberek egytől egyig nyugodtak és kiegyensúlyozottak. Jubileumi 10. kinyilatkoztatásomban közlöm, hogy ez egy TÉVHIT!</p> <p>Valóban járkálnak közöttünk emberek 35-ös nyugalmi pulzussal, akiknek minden mindegy, azonban a nyugodt (mármint annak látszó), introvertált, visszahúzódó emberek jelentős hányada valójában őrlődő, szorongó idegbeteg. Egy haverom haverja mesélte, hogy a munkahelyén őt tartják a nyugalom mintaképének, egy nagyon jó természetű embernek, aki talán még akkor sem kapná fel a vizet, ha hónapokig elfelejtették utalni a fizetését. Nos épp ellenkezőleg, én-vagyok ő az, aki már attól idegbeteg, hogy nap mint nap ugyanazon emberek közé kell mennie, arról a konstans belső feszültségről pedig már ne is beszéljünk, amit a megbeszélések, értekezletek unalmától való rettegés okoz. Elmondom tehát: sose higgyük, hogy hallgatag kollégánk harmóniában van a világgal, és jobb ha nem teszünk hirtelen mozdulatokat, ha a közelünkben van!</p>	<p>Tévhit #11: A metrón lehet zenét hallgatni 2009.10.06. 07:56</p> <p>Mindig is irigyeltem azokat az embereket, akik fogják magukat, teljes magabiztossággal leülnek a metrón, fülükben fülhallgató, és vagy könyvet olvasnak, vagy csukott szemmel beletemetkeznek saját kis világukba. Évekig csak figyeltem, tanulmányoztam őket, majd a közelmúltban rászántam magam, és én is beszereztem egy mp3 lejátszót.</p> <p>Aludni sem tudtam a nagy nap előtt, reggel szinte kipattantam az ágyból, éreztem, hogy ez a nap más lesz. Elem fullra töltve, 1 giga zene felmásolva, rádióállomások beállítva! Szapora léptekkel sétáltam a metró aluljáró felé - mit sétáltam, kocogtam! -, ekkor már fölemben volt a szerkezet. Első tervem az volt, hogy rádiót fogok hallgatni, mert azok a reggeli műsorok „nagyon viccesek”. Persze nem gondoltam bele, hogy a föld mélyén robusztos járműben nem jönnek be a rádióadások. Na mindegy, hallgatok akkor CD minőségű számokat, végül is ezért tettem rá őket. Épp egy megállóban álltunk, amikor megnyomtam a play gombot, és a zene annak rendje és módja szerint elindult. Mire azonban a metró elérte az utazósebességet, már semmit nem hallottam. Feljebb tekertem a hangerőt, ekkor már az élesemből hangok ki tudtam venni, de meg nem tudtam volna mondani, hogy melyik szám megy. Aztán beértünk egy megállóba, ahol 30 másodpercig megint minden rendben volt. Szörnyű csalódottság lett rajtam úrrá, egy világ omlott össze bennem, kikapcsoltam a készüléket, összetekertem a drótot és zsebre tettem. Néztem körül, hogy valaki észrevett-e valamit a tragédiából, de csak közönyös embereket láttam magam körül. És akkor megláttam egy csukott szemmel relaxáló fülhallgató embert, és kedvem lett volna kérdőre vonni, hogy mit tesz úgy, mintha hallaná a zenét?! Szóval vagy én vagyok süket, vagy a metrón való zenehallgatás lehetősége a legnagyobb TÉVHIT! Szívesen venném, ha egy metrón relaxáló személy magyarázatot adna a dologra, köszönöm!</p>	<p>Tévhit #12: A jólszituált emberek kezét mosnak 2009.10.08. 23:36</p> <p>Akárhányszor publikus mellékhelységben járok, nincs alkalom, hogy ne viharozna ki mögöttem legalább egy-két ember kézmosás nélkül. Mennek ki a vakvilágba a pöcsös kezükkel mintha nem lenne holnap! Én elhiszem, hogy ettől még nem fog kipusztulni a Föld lakossága, az is hallottam, hogy évi 1 kiló baktérium kell az immunrendszernek, ugyanakkor azt nem vagyok képes pszichésen feldolgozni, hogy tudtomon kívül esetleg egy embertársam ürüléke és/vagy különféle testnedvei kerülnek a tenyeremre!</p> <p>Namost aki azt gondolja, hogy az elkövetők kizárólag az egyszerű, ostoba ösztönölnyek közül kerülnek ki (a lakosság zöme), az hatalmasat téved. Ez ugyanis egy TÉVHIT! A tükröknek hála, kézmosásom ideje alatt alkalmam van megfigyelni a kisurranó személyeket, és bizony nem lövök mellé, ha azt mondom, hogy a nem kézmosók legalább fele normálisnak kinéz, jólszituált, értelmesnek tűnő állampolgár. Öltönyös üzletemberek, tisztas családapák, egyetemi hallgatók, jóváhis öregemberek, és így tovább. Képtelen vagyok felfogni, hogy felnőtt, amúgy viszonylag ápoltnak tűnő emberek miért nem képesek legalább a látszat kedvéért a csap alá tartani a rühes kezüket.</p> <p>Azt tudom tehát csak javasolni olvasóimnak, hogy amikor legközelebb kezét fognak egy levakarhatatlan Brokernet ügynökkel, kétszer is gondolják meg, lenyalják-e utána ujjukról a kiszóródott porcukrot!</p>
<p>Tévhit #13: Bebaszni komoly teljesítmény 2009.10.11. 23:26</p> <p>Több éves kitarót kutatás után azt hiszem megtaláltam azt a közös nevezőt, azt a láthatatlan kapcsot, ami a politikai, faji, ideológiai és egyéb ellentétek dacára hazánkat (vagy netán az egész világot?) egy boldog, családias, összekacsintó kis közösséggé teszi! Ez a közös nevező nem más, mint az alkohol.</p> <p>Munkahelyemen, vagy például blogokat, fórumokat olvasgatva azt figyeltem meg, hogy piálós, bebaszós sztorikkal, sőt akár csak a jövőbeni ivás kilátásba helyezésével szinte 100%-os biztonsággal népszerűsége és elismerést lehet szerezni embertársaink körében. Tinédzser korban az első kortyok elfogyasztását, az első cigaretták elszívását a bevállalásnak, tökösnak látszódás igénye, a többieknek való megfelelés, valamint az ellenkező nem figyelmének felkeltése váltja ki. Aki le bírja nyelni a keserű sört vagy a vegyszerízű vodkát, aki vállalja a hánys és a másnaposság kockázatát, az már nem gyerek többé, hanem ivarérett felnőtt! Én azt mondom, hogy ez még oké – végül is ha ettől jobban megy a csajozás...</p> <p>Az a vicces azonban, hogy míg egy bizonyos kor után az emberek kinövik kamaszkori hülyeségeiket (idióta öltözködés stb.), a piáláshoz való viszonyuk nem</p>	<p>Tévhit #14: Parndorfba be kell térni vásárolni! 2009.10.13. 08:00</p> <p>Nehéz volt megállni, hogy első index-címlapos posztomat ne ünnepeljem meg egy jófajta üveg Bourbon whiskey elszopogatásával (néhány kommentből ugyanis az jött le nekem, hogy igényes italoktól szebbet hány az ember), de aztán erőt vettem magamon, hisz' menni kell tovább – az egyik legnagyobb TÉVHIT!, hogy a csúcson kell abbahagyni!</p> <p>Mai témám a parndorfi outlet. Jó ideje tele volt már Budapest plázákkal, amikor is az élelmes, „hozzuk ki mindenből a legtöbbet” szemléletű középmenedzser-generáció rákapott erre a Hegyeshalom és Bécs között megtalálható, kis színes házakból álló üzletközpontra. Szájról szájra terjedt a hír: hülye aki nem áll meg, aki kimarad az lemarad, állat márkás cuccokat lehet ott beszerezni potom pénzért!</p> <p>Nos egyszer – nem ónszántamból – engem is odasodort az élet, és ha már így alakult, kész voltam megcsinálni életem legjobb vásárát. Bevallom, nem készültem budapesti árakat tartalmazó Excel táblával, gondoltam, úgyis hanyatt esek majd a hihetetlen ajánlatoktól. Amikor aztán a huszadik boltban is csalódással vettem tudomásul, hogy forintra átszámítva itt is 20 ezer felett van egy márkás farmer vagy cipő, rájöttem, hogy ez az egész egy illúzió. Nem</p>	<p>Tévhit #15: Egy sikeres film leginkább a rendező érdeme 2009.10.13. 19:28</p> <p>Kicsit eltávolodva a szürke hétköznapi kérdéseitől, ezúttal a filmiparral kapcsolatos fenti félreértést szeretném eloszlatni (egyébként mondanivalóm vélhetően a színházra is vonatkoztatható). Mielőtt bárki kérdezné - nem, nem értek hozzá, viszont látom, amit látok! Mégpedig azt, hogy egyre több, saját szakmájában már valamit elért színész adja a fejét rendezésre. Véleményem szerint két okból teszik ezt:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Elegük van a sálas, hangosbeszélővel pattogó kis mitugrász fickó fontoskodásából, kioktatásából; 2. Ők is érzik, hogy a rendezőket művésziileg talán még náluk, színészeknél is jobban elismeri a szakma. <p>Ha a rendező lenne a legfontosabb és legfelelősebb pozíció, nem kerülhetnének egyik napról a másikra a kamera mögé olyan - önmegvalósítással próbálkozó - színészek, akiket előző nap még egy másik rendező ugráltatott. Egy film végén körülbelül 8 percig megy a stábilista, ami szerint csak a taxi leintések koreografálásán mintegy 50 ember dolgozik. Ha az egyik nap nem menne be a rendező, a maradék 300 ember (köztük a színészek, operatőrök, a</p>

<p>változik: 30-40 éves meglett, értelmes emberek még mindig ott tartanak, hogy ki tud többet inni, ki tud viccesebben berúgni, ki tud nagyobb sugárban hányni, és aztán ki tudja ezt minél jobban kiszínezve időről időre felelgetni. Ez az a téma, ami mindennél jobban összehozza az embereket. Mi ezzel a cél? Ez valami olyasmi, minthogy ki tudja megenni a legerősebb chilit vagy a legbűdösebb sajtot?!</p> <p>- Hö-hö, utána átmentünk taxival a Rioba, mondjuk már nem voltunk szomjasak! :)</p> <p>- Jaja, előtte bemelegítettünk Kristóféknál, volt nála a nagyapja házipajkjából, durva volt, 60 fokos, leküldtünk vagy ötöt egyhuzamban!</p> <p>- Másnap reggel sales meetingem volt, úgy kellett visszanyelnem a hányást, muhaha! :DDDD</p> <p>Miért nem beszél senki a lényegről? Arról, hogy az alkoholnak semmi más jelentősége nincs, mint a mámor, a felszabadultság előidézése, a gátlások oldása. Minden más – a szar íz, a rosszullét, a másnaposság (a függőség) – csak kellemetlen mellékhatás. A céges hétvégeket epekedve váró, naaagy piás hírében álló családapák miért nem mondják ki nyíltan: „Jobb fej akarok lenni, vicceseket akarok mondani, imponálni akarok a titkárnőnek, ezért vagyok kénytelen inni...” ? Szóval kedves sörunikumos, tekilázós barátaim, TÉVHIT, hogy berúgni nagy teljesítmény, bárki utánatok tudja csinálni, nőjete fel, utonot a vicces sztorijaitokat és üdvözlöm a májatokat!* * a szerző nem antialkoholista, alkalmanként és mértékkel fogyaszt kölyökpezsztől szeszest italokat.</p>	<p>arról van szó, talán elhiszem, hogy ugyanazon márká ugyanazon terméke esetleg 3000 forinttal olcsóbb, mint Budapest legdrágább boltjában, ugyanakkor köve hiszem, hogy ezt bárki valaha - egy konkrét termék esetében - összehasonlította volna. Nem az van ugyanis, hogy ezek a konzumidióták meghatározott céllal térnek be, hanem csakúgy bemennek pénz költeni, akkor is, ha semmi szükségük egy huszonötödik pólóra, hiszen "akciós" meg minden. Vannak persze fokozatok, az még megbocsátható, ha a sielni tartó társaság megáll körülnézni, azonban tudok olyanokról, akik kizárólag ezért ülnek autóbába szombat délelőtt, majd több óras vezetéskövetően (három új ruházati termékkel a hátsó ülésen) elismerően veregetik saját vállukat, hogy mennyire átvérték a világot. Tán még nem késő, ha csak egy embert megmentek, már megérte – szóval szeretném jelezni azoknak, akik épp most vásárolják az autópályai matricát, hogy álljanak le, a legjobb üzletet akkor csinálják, ha nulla forintot költenek egy újabb hipermarkás gatyára. Ha pedig égető szükség van rá, tessék egyet nyelni, és megvenni a Westendben...</p>	<p>forгатókönyvíró stb.) valahogy tuti összehozná az aznapra betervezett 10 perces jelenetet. Továbbmegyek: mivel nem kéne harmincszor újrajátszani a taxi-leintést a rendező egója, ál-maximalizmusa miatt, még talán előbb is végeznének. Nagy TÉVHIT, hogy minden, amitől egy film jó, az döntő részben a rendező egyéni, zseniális látásmódjának köszönhető. Mindezek tudatában szomorú, hogy amíg a „Legjobb Rendezőnek” járó Oscar Díj átadását milliók figyelik, addig a „Legjobb Fővilágosítónak” járó szobor átadását már csak a Filmakadémia portásai látják. Fenti véleményem természetesen nem vonatkozik azokra az általam is megbecsült polihisztorokra, akik a rendezés mellett egyben az adott film producerei, ötletgazdái, forgatókönyvírói is, azaz a film valóban jelentős mértékben az ő szellemi termékük (pl. Woody Allen vagy akár Stallone). (Most hogy publikálás előtt átolvastam, tulajdonképpen ez az egész szólhatna a nagyvállalati felsővezetőkről is...)</p>
<p>Tévhit #16: A bankoknak kötelességük segíteni a vállalkozásokat 2009.10.14. 21:34</p> <p>Persze-persze, én is tudom, hogy noha egy magánbank végső soron ugyanúgy csak az árrésért, a profitért dolgozik, mint egy úságárus, azért a bankrendszernek alapvető szerepe és feladata van a nemzetgazdaság megfelelő működésében (likviditás biztosítása stb.). Na de ezt a tankönyvek biztos jobban meg tudják fogalmazni, úgyhogy hagyjuk is.</p> <p>Beszéljünk inkább arról, hogy miért gondolja szinte minden nehézségekkel küzdő vállalkozó úgy, hogy a problémáikat kizárólag rajtuk kívül álló tényezők okozzák, és többek között a bankok feladata lenne visszakérdezés nélkül pénzelni őket? Ez egy TÉVHIT! Az iskolákban még tisztán szétválaszthatók a hülye, az átlagos, és a jó aggyal rendelkező tanulók (szándékosan nem a kapott jegyekről beszélék), amikor azonban a vállalkozások nehéz helyzetéről esik szó, sosem a vállalkozók képességei, felkészültsége és/vagy munkamorálja kerül megkérdőjelezésre. Vállalkozni ugyebár bárki tud, nem kell hozzá IQ tesztet írni, szóval egyáltalán nem kézenfekvő, hogy ha valakinek cége van, akkor ő tőkéletes üzletember és szakember.</p> <p>Egy banki hitelező naponta találkozik olyan vállalkozókkal, akik sértődötten távoznak, miután nem sikerült fedezet nélkül, 0%-os kamaton hitelt felvenniük világmegevaló elképzeléseik finanszírozására. Ilyenkor orruk alatt dörögve szidják a kizsákmányoló bankokat, a kormányt, Amerikát stb. Lehet azon vitatkozni, hogy a bankok feltételei, elvárásai mennyire fair-ek vagy életszerűek, és biztosan sok értelmes, szorgalmas vállalkozót is elzavarnak, ugyanakkor egyes vállalkozók néha magukba is nézhetnek:</p> <p>- Nem lehet, hogy azért nem megy a lepatantátt étertermem, mert tahók a pincéireim és szar a kaja?</p> <p>- Nem lehet, hogy azért nem tetszettem a bankban, mert riasztotta őket a fejemre tetovált sas vagy mert nem tudok írni?</p> <p>- Nem lehet, hogy azért nem megy a webshopom, mert csak én tudok a létezéséről?</p> <p>Posztomat a Malackaraj blogról ellesett komment ösztönző trükkkel zárom: Önök jó vállalkozók?</p>	<p>Tévhit #17: Nagy autó = kis farok 2009.10.18. 23:54</p> <p><i>Jogi nyilatkozat: jelen poszt spekuláció, kizárólag a logikán alapszik, nem végeztem felmérést uszodák, fitness termek stb. parkolójában és öltözőjében, tekintettel arra, hogy kifejezetten taszít és ezért kerülöm az utóbbi helyeken egy szál pöcsben flangoló férfitársaim látványát. Kérem tehát a nagyautós fickókra specializálódott női olvasóimat (nem szégyen!), hogy statisztikákkal támasszák alá, avagy cáfolják meg az alábbi megállapításaimat!</i></p> <p>Nos tehát, kiindulópontom az, hogy nagy, drága autója annak van, akinek van rá pénze, vagy lenne rá pénze, ha nem kapott volna a cégétől egyet. A maffiózókat, nagy vagyon öröklőket, lottónyerteseket leszámítva sok pénze annak van, akinek jó állása van, vezető beosztást tölt be. Akármennyire ellenszenves is ez, be kell látni: ahhoz, hogy valaki magasra jusson, bizonyos értelmi szint mellett kell egyfajta egoizmus, exhibicionizmus, hatalomvágy, önbizalom, karizma, vezetői képesség stb. Véleményem szerint az ilyen ember nem azért jár nagy autóval, hogy farokméretét kompenzálja, hanem mert 5 méteres, több tízmillióos járművével felül kíván emelkedni embertársain, illetve ki szeretné vívni csodálatukat. Farokméret tekintetében vélhetően teljesen vegyes a kép, ugyanis a fenti tulajdonságokkal vagy születik vagy nem születik az ember, a mérettel nincsenek összefüggésben, vagy HA mégis, akkor viszont azt diktálná a logika, hogy a nagyobb farok = nagyobb egó, nagyobb önbizalom, nagyobb hatalomérzet = nagyobb esély a magasra jutásra, több pénz, nagy autó. Ez pedig ugyebár ellentmond a címbeli állításnak.</p> <p>Ezek után hogyan lehet mégiscsak kiszűrni a kiskarkúkat a kis-, közép- és nagyautósok közül? Az alábbi teszt elvégzésével:</p> <p>Emlékeztetik-e Önt az alábbi képek az elemzett személyi autójára?</p> <p>a) igen – 1 pont b) nem – 0 pont</p> <p>Kiértékelés: 0 pont: az elemzett személy nagy valószínűséggel legalább átlagos mérettel rendelkezik. 1 pont: az elemzett személy nagy valószínűséggel</p>	<p>Tévhit #18: Kisösszegű tartozást visszakérni pitiáner dolog 2009.10.19. 20:56</p> <p>Biztos sokan ismerik azt a kellemetlen érzést, amikor egy egzisztenciálisan nem rászoruló, de az adott élethelyzetben készpénzhiányban szenvedő, nem a legközelebbi ismerősünknek („A fenébe, a kabátomban hagytam a tárcámat!”) kölcsönadnak 1-2 ezer forintot, és később nem „merik” visszakérni, inkább türelemmel várnak a csodára (az esetek többségében ugyanis a kisegített ismerősnek percekben belül kimegy a fejéből a dolog). Ennek a frusztráló érzésnek az az oka, hogy ma, amikor a kifelé mutatott kép sokat számít, az emberek pitiánernek, kicsinyesnek érzékelik magukat, ha a fenti összeg behajtásán fáradoznak, ugyanakkor nyomasztja őket, hogy előző nap pont ennyit nem voltak hajlandók kiadni egy tábla csokiért. A kicsinyesség azonban egy TÉVHIT! Egy napi kenyérgondokkal nem küzdő ember minden reggel lehúzhatja a WC-n egy 200-ast, alapjaiban nem rengetné meg az életét, talán fel sem tűnne, érthető okokból azonban mégsem teszünk ilyet (kivéve a rapperek, akik elszívják). Tegye mindenki a szívére a kezét, egy bevásárlókocsiba ragadt 100-as érme pszichésen sokkal fájdalmasabb, minthogy két perccel előtte elköltöttünk 20.000 forintot kajára és egyebekre! Teljesen megalapozott tehát az érzés, hogy a pénz vissza kell szerezni, különben a tüske örökre bennünk marad.</p> <p>Győzzük meg magunkat, hogy ismerősünk a dolgot valóban elfelejtette, és neki jóval kellemetlenebb lesz, amikor a szándékos sikkasztás sunnyogás gyanúja ellebeg felette. De hogyan is csináljuk? Nos, itt van a végére néhány tipp, hogy praktikus tanácsokkal is szolgáljak:</p> <p>- Legközelebb mi ne vigyünk pénztárcát, így egy kivételként ellenirányú ügylettel zárható a pozíció.</p> <p>- Kérdezzük meg cselesen: „Fú, nem neked lógok egy ezressel?”, hátha ez kiugrasztja a nyulat a bokorból.</p> <p>- A kölcsönadás másnapján kérdezzük meg, nem tud-e felváltani egy ötezerest 3 db kétezeresre.</p> <p>- Az éj leple alatt szívjunk le az autójából a tartozásával megegyező értékű üzemanyagot.</p> <p>Segítsünk egymásnak, további tippeket várok a kommentek között!</p>

	<p>átlag alatti méretű nemi szervvel rendelkezik. Téves elképzelése van arról, hogy mi a menő, mi jön be a nőknek, esztétikai érzéke nulla, minden pénzét egy kergetett álomra költi.</p>	
<p>Tévhit #19: Hosszú hétvége előtt félévnyi élelmet kell beszerezni 2009.10.21. 07:39</p> <p>Mivel közeleg október 23-a és szerencsére idén is hétköznapra esik, újabb hosszú hétvégének nézünk elébe. Az ország ilyenkor két részre szakad (nem, nem az ünnepi megemlékezésekre gondolok), az egyik fele útnak indul wellneszre (erről lásd korábbi posztomat), a másik fele otthon marad. Az elutazók étkezését vélhetően a szálloda biztosítja, így jelen tényfeltáró írásom elsősorban a második csoportnak szól.</p> <p>A hosszú hétvégék előtti munkanapok estéin megfigyelhető, hogy a hipermarketek parkolója a szokásosnál is jobban megtelik, bent pedig felajzott tömeg harcol az utolsó mázsa lisztért és cukorért. A bevásárlókocsik púposra tömve („alapvető élelmiszerekkel” + akciós DVD lejátsszóval), a fordulatokról kigyózik a sor, az üzlet teljes pénzügyi székelyes pörög. Mindez azért, mert egy, esetenként két napig zárva lesznek a boltok, illetve mert plusz egy-két napig nem lehet a munkahelyi menzán ebédelni.</p> <p>Kérem szépen, ez egy TÉVHIT! Mikor jön már rá ez a kegyelmet nem ismerő tömeg, hogy azon a napon, amikor a boltok zárva vannak, AMÚGY SEM mennének vásárolni, illetve, hogy plusz egy-két nap miatt nem kell egy raklap lisztet, tejet, kenyeret beszerezni? Értsem én, hogy háborús reflexek, meg '56 meg minden, de ez akkor is nonszensz! Hiszen, ha minden kötél szakad, az augusztus 20-a előtt zsákmányolt 50 kiló krumpliból biztos akad még a spájzban!</p>	<p>Tévhit #20: A jogász szakma vonzó 2009.10.23. 13:04</p> <p>A filmrendező után egy újabb szakmáról szeretném lerántani a leplet, igaz, más szempontból. Az utóbbi 5-10 évben – főként az előnyösebb külsője fiatal nők körében – egyre divatosabb lett a jogi egyetem. Gyakorta hallani „modellkedéssel” (hagyjuk...) foglalkozó 18-20 év körüli piesáktól hölgyektől, hogy természetesen nem kívánának örök életükben abból élni, komolyabb tervek vannak, például jogot akarnak tanulni (10-ből 8). Ezzel azt szeretnék sugallni, hogy a látszat ellenére ők nem üresfejű szexuális tárgyak, másrészt valóban vonzza őket a jogász szakma. Még be sem adták a jelentkezésüket az egyetemre, de már látják magukat Chanel kosztümben, fekete vastagkeretes szemüvegben, marhabőr mappával felfutni a bíróság monumentális lépcsőjén, mindezt persze a sajtó keresztülszűrve. Odabent aztán – ahogy a filmekben, sorozatokban látták – választékos nyelvezettel, lehangoló módon érvelnek, vitatkoznak, tiltakoznak, védőbeszédet mondanak, ügyfelük felmentése után pedig felszabadultan ölelkeznek (alatta világmegváltó zene...). A másik alternatíva, hogy egy irodaház pazar panorámájú igazgatósági tárgyalójában egy hosszú asztalnál ülnek, és éppen egy 5 milliárd dolláros szerződés aláírásán fáradoznak.</p> <p>Remélem, nem sok fiatal lány (és persze srác) álmat teszzen tönkre azzal, ha kimondom, hogy ez egy TÉVHIT! Sokan persze már ott elbuknak, hogy nem sikerül a felvételi, de aki bejut, lassan-lassan az is rájön, hogy mennyivel egyszerűbb volt kurvázkodni. A jogász szakmát ugyanis még a 15 év múlva már sztárügyvédként praktizáló nagyokosok is rabszolga aktakuckaként kezdik, a legtöbben viszont karrierjük végéig jobbára azok is maradnak.</p> <p>Egyesek dögunalmas ingatlan adásvételi szerződések készítésével, Bt-k, Kft-k alapításával foglalkoznak, mások 30 oldalas hitelszerződéseket, illetve fióknak készülő szabályzatokat szövegeznek és tördelnek Word-ben, megint mások könyvtárnyi dossziékban ellenőrzik az aláírások hitelességét. Mindemellett a munkaidő (főleg a nemzetközi jogi irodáknál) megegyezik az ébrenléti órákkal. Megkérem tehát a jogi szakmával kacérkodó fiatalokat, hogy kétszer is gondolják meg, tényleg ér-e ennyit a "Dr." előtag.</p>	<p>Tévhit #21: Turistaként a helyiekre kell hallgatni 2009.10.26. 22:04</p> <p>Webkettes utazási portálok, blogok, utazási fórumok elcsépeelt tanácsa, hogy külföldön járva – főként városlátogatások alkalmával – ne az útikönyvek, hivatalos prospektusok ajánlásai alapján válasszunk éttermet, hanem nézzük meg, hol esznek a helyiek. Szintén gyakorta olvasni, hogy felejtsük el végre a turistacsalogató helyszíneket, ismerjük meg inkább a bennszülöttek titkos tippjeit! Mindezek nagyon jól hangzanak, de sajnos ki kell ábrándítsam olvasóimat: ez az egész egy TÉVHIT!</p> <p>Nézzük akkor sorjában. Én egy átlagos budapesti lakos vagyok, itt születtem, itt élek néhány évtizede. Budapest világváros sok nevezetességgel, tavasztól őszig kedvelt turisztikai célpont. Tegyük fel, hogy egy zavarodott turista – követve az interneten olvasottakat – buzgón keresni kezdi a helyiek által igénybevett éttermeket. Kezdjük ott, hogy Olaszországban ez még talán működne, hiszen ott elég az 1 m2-re eső két inges, Armani öltönyös, lenyalt hajú fickók számát megállapítani, de itthon jóval kevésbé karakteres a kép. Na de lépünk ezen túl, és mondjuk, hogy a szóban forgó turista valahogy kiszúrta, hogy egy étterem tele van magyarokkal. Például ott ülök én is, mivel történetesen a belvárosban dolgozom. Na most, ha egy külföldi turista az alapján választana éttermet, hogy megleszi, hol ebédelünk a kollégáimmal, hát nem minden esetben járna jól. Addig rendben van a dolog, hogy a turistahálózat helyeken (4000 Ft/Gulashsuppe) valóban nem fog minket megtalálni, azonban arról szó sincs, hogy bármelyik hétköznapi ebédelős helyemet jó szívvel ajánlanám neki. Ha ugyanis ilyen egyszerű lenne a képlet, akkor az azt jelentené, hogy a város tele van jó kajáldákkal, ami nem igaz. De hát enni valahol kell.</p> <p>És akkor át is térhetünk a második kérdéskörre: ugyan már, milyen titkos tippet tudnék én adni egy engem leszólitó turistának? Semmiyet. Elég jól ismerem Budapestet, de ha valaki nekem szögezná a kérdést, hogy mit csináljon, hát nem sok okosat tudnék neki hirtelen mondani, mármint olyat, amit nem talál meg az útikönyvben vagy nem jön rá magától. Ha pedig azt kérdeznék, hol egyen (jó áron, finomat, emlékeztetést, magyarosat stb.), még nagyobb bajban lennék... Miért lenne ez másképp, amikor én vagyok turista külföldön?!</p>
<p>Tévhit #22: A digitális képerket jó ajándék 2009.10.29. 07:53</p> <p>Közeleg a Karácsony, azaz újra itt a dilemma, hogy kinek mit vegyünk ajándékba. Az utóbbi évek slágerterméke lett az ún. digitális képerket, ami nem más, mint egy kisméretű, túlárazott LCD monitor, minimális többletfunkciókkal.</p> <p>Első ránézésre a dolog valóban hihetetlenül jó ötletnek tűnik! Nem kell többé azon stresszelni, hogy mi legyen az az EGY kép, amit kiteszünk a polcra, hiszen mostantól 1000 kép mehet körbe-körbe a gyerekekről és a legutóbbi nyaralásról. Hogy mi ezzel a probléma? Vegyük sorra:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Egyrészt kevesek jutnak el oda, hogy szakítanak 20 percet az életükből a képek gondos kiválasztására, ezért az esetek többségében csak bedugják a pendrive-ot 1800 darab béna képpel, amiből legalább 1600 ugyanazt az eseményt, személyeket stb. ábrázolja fél perces időkülönbséggel. - Akár szelektált képgalériáról van szó, akár vágatlan „tekercsről”, egy átlagember az üzembe helyezés után körülbelül 1 percig képes 100%-osan a diavetítésre koncentrálni, utána rájön, hogy a körbemenő képsorozatot már kívülről fújja és halálra unja. - A képerket tulajdonosa ezután persze meggyőzi magát, hogy a berendezés nem is arra való, hogy programszerűen nézzük, hanem csak úgy végezzé a dolgát a polcon, néha odatekintünk, szívünkbe pedig melegség költözik az éppen kivetített kép láttán. Az 	<p>Tévhit #23: Szabadság alatti feltöltődés 2009.11.01. 21:12</p> <p>Most csak azok figyeljenek ide, akinek nem a munkája a hobbija, vagy nem a hobbija a munkája, azaz éles határ húzódik a jól megérdemelt szabadság és a dolgos hétköznapiak között. Nyilván sokan ismerik azt a jelenséget, amikor a szabadságról visszatérő kollégát „Na, kipihented magad?” típusú, nem őszinte kérdésekkel fogadják a munkatársak (főként a felettések), finoman éreztetve, hogy most aztán ideje megbűnhődni a világgjárással elvesztegetett egy-két hét miatt. A közfelfogás szerint szabadságot követően az ember kismultan, feltöltődve, újult erővel veti bele magát a munkába, ég a vágtyól, hogy már az első munkanapon megkésztessze a termelést. Azt hiszem nem is kell mondanom, hogy ez egy TÉVHIT!</p> <p>Skulo nevű törzsolvasómon kívül biztos majdnem mindenki megtapasztalta már a szabadságot követő „mit keresek már megint itt” érzést, azaz amikor még bőven jettag-gel küzdünk a Budapest-Tihany közötti időeltolódás miatt, de a főnök máris zavaros munkahelyi ügyekkel traktál bennünket. Több napba is beletelik ugyanis, mire az ember visszatér a valóságba és megbarátkozik a gondolatlalt. Kisebbségi megszakításokkal újabb kb. 260 szürke hétköznap következnek. Szó sincs feltöltődésről, feltámadt tettvágyról, függetlenül attól, hogy egyhetes olajos masszázs kúrán vettük-e részt, avagy végigyalogoltunk a Kínai Nagy Falon.</p> <p>Ezúton kérek tehát mindenkit, hogy legyünk tekintettel szabadságról visszatérő munkatársaink érzéseire, ne untassuk őket az előző hetek érdektelen munkahelyi</p>	<p>Tévhit #24: A mutatós óra jobb... 2009.11.03. 23:09</p> <p>Tisztázzuk mindjárt a legelején: iparművészeti, esztétikai szempontból az analóg (kar)órák vita nélkül a digitális kijelzős órák felett állnak - egyszerűbben fogalmazva jobban néznek ki, vagy legalábbis dizájn tekintetében többet lehet belőlük kihozni. A karóra egyben fontos divatkellék, és a mai társadalmi normák szerint a fekete gumiszíjas CASIO kvarcóra egy bizonyos kor felett már csak sportolás esetén megbocsátható. Jomagam is mutatós órát használok, nekem is jobban tetszenek, azonban van a kérdésnek egy másik vetülete!</p> <p>A cipőfűzés és az olvasás-írás elsajátítása mellett a gyerekek szellemi fejlődésének egyik legfontosabb fokmérője, hogy tudják-e már olvasni a mutatós órát. Ebből egyenesen következik, hogy egy intelligens, felnőtt embernek a divattól függetlenül is analóg órát illik használnia, ezzel is mutatva érettségét. Ez azonban egy újabb TÉVHIT!</p> <p>Az óra alapvető funkciója, hogy információt szolgáltatson a pontos időről. Ezt eleinte napórával próbálták megoldani, ugrunk pár évszázadot és jött a felhúzó, fogaskerekes analóg óra, néhány évtizede pedig ugyebár megjelentek a digitális órák.</p> <p>Na most tegye mindenki a szívére a kezét: álmunkból felkeltve mit tudunk gyorsabban értelmezni? Azt, hogy „19:52” vagy hogy a kismutató valamivel a 8. strigula alatt áll, a percmutató pedig a 9. és a 12. strigula között kb. felütött? Vajon miért vágná rá zavarában majdnem mindenki, ha az utcán megállítanák, hogy „10 perc múlva ööö 8”, ahelyett, hogy az óra által</p>

<p>első napon ez még működik is, bár a lelke mélyén már akkor mindenki érzi, hogy azért napi 24 órában csak nem kéne járni a gépet, áramszámla, globális felmelegedés meg minden. Úgyhogy eljön a másnap, amikor a készülék már nem kerül bekapcsolásra, hiszen „most éppen tévét fogunk nézni” vagy „most csak 10 percet leszek a helységben, minnek kapcsoljam be” és így tovább.</p> <p>- Végezetül tehát a digitális képernyő egy porfogóvá lényegül, míg nem egy napon, az általa foglalt konnektor szükségessé válása miatt bekerül a fiókba örök álmodni...</p>	<p>történeteivel, ellenben segítségük nekik fokozatosan visszailleszkeszteni a mindennapokba!</p>	<p>kijelzett valós időt olvasná le?! Azért mert, ha nem is valljuk be, de a mutatós óra értelmezése egy felnőtt ember számára is nagyobb kihívás, mint a digitális számok automatikus leolvasása! Régen nem volt alternatíva, de ma van (végül is egy idő után az abakuszt is leváltotta a számológép). Összességében azt kell mondanom, hogy a digitális órák méltatlanul lenézett termékek az értelmiség körében, noha a pontos idő megállapítására mindennél jobban alkalmasak! Köszönöm a figyelmet.</p>
<p>Tévhit #25: Az angolban a kiejtés a legfontosabb 2009.11.06. 10:35</p> <p>Elsőként közhely, hogy a mai világban elengedhetetlen a legalább középszintű angoltudás, azonban sokan nem szívesen szólnak meg ezen a nyelven, mivel félnek, hogy rossz kiejtésük miatt neveltség tárgyává válnak embertársaik körében. Ez az aggodalom bizony egyáltalán nem alaptalan, mivel hazánkban igen közkezdvelt dolog megmosolyogni, kritizálni mások angol kiejtését. Komoly TÉVHIT azonban, hogy valakinek az angoltudását elsősorban a kiejtése alapján lehet megítélni, a kettő ugyanis nem mindig jár együtt.</p> <p>Természetesen nem árt, ha az ember törekszik arra, hogy minél jobban elsajátítsa az anyanyelvűek kiejtését (bár ezzel is vigyázni kell, emlékezzünk csak szegény Albert Györgyi esetére!), ugyanakkor én például sokkal jobban elismerem és irigylem, ha valaki esetleg nem a legjobb kiejtéssel, ugyanakkor gördülőkegyen, választékosan, frappáns kifejezéseket használva beszél egy számára idegen nyelvet. Sokszor látni a tévében ázsiai üzletembereket vicces angol akcentussal, akik ennek ellenére százszor jobban beszélik a nyelvet, mint a magukat három angol óra után tiszteltbeli amerikaiak érző személyek (lásd Speak).</p> <p>Érdekes módon egyébként a többi világnyelv esetében valamiért nem kapunk fókusz az anyanyelvi szintű kiejtés fontosságára, sőt továbbmegyünk, az autentikus német vagy olasz hanghordozás leginkább csak paródiákban szokott visszaköszönni. Véleményem szerint, ha angol tanulásról van szó, érdemesebb inkább az életszerű kifejezéseket, mondatszerkezeteket gyakorolni, tökéletesíteni, mivel hacsak nem költözünk ki 20 évre angol nyelvterületre, kiejtésünk a legnagyobb igyekezetünk ellenére sem fogja megközelíteni egy texasi óvodását!</p>	<p>Tévhit #26: A Windows szar 2009.11.09. 09:29</p> <p>Huszonöt Negyedszáz tévhit ismertetése után blogom újabb mérőföldkőhöz érkezett, a mai téma ugyanis az első olyan, amely olvasói megrendelésre készült (köszönet MegaBrutal-nak!).</p> <p>A félreértések elkerülése végett szeretném jelezni, hogy kizárólag olyan olvasói javaslatokat fogadok el, amelyekkel én is egyetértek! Ezzel kapcsolatban üzenem a képviselő úrnak, hogy a kenőpénzt köszönettel megkaptam, piszkoztatban van már a „Tévhit #1...: A politikusok korruptak” című poszt, türelem!</p> <p>Na de térjünk a tárgyra. Az APEH után a világ második leggyűlöltebb cége a Microsoft, amely sokak szerint emberek millióit sanyargatja szánalmas, lassú, folyamatosan lefagyó szoftvereivel. Időről időre hiába próbálkoznak karikás szemű, egyre elkeseredettebb programozók a felhasználók kedvébe járn egyre szebb képernyővédőkkel vagy a pasziánsz grafikájának javításával, a várt hála, megbecsülés, elismerés mindig elmarad. Képzeli csak el, milyen érdes lehet, hogy hónapokon keresztül dolgoznak valamin, szinte gyermekünknek tekintjük, majd bemegyünk egy bankfiókba vagy okmányirodába, ahol vadidegen emberek ősárolják, netán winfosnak csúfolják szellemi termékünket. És ráadásul nem is megalapozott a véleményük, ugyanis TÉVHIT, hogy a Windows olyan rossz lenne!</p> <p>Gondoljunk bele, mennyivel könnyebb dolga volt a Coca-Cola-nak! Nekik elég volt egy cukros italt összekeverni, ahhoz, hogy világcég legyenek, a Microsoft azonban a nehezebb utat választotta: ők nyomtatott áramkörökbe kezdtek életet lehelni! Természetes, hogy az utóbbiban nagyobb a hibalehetőség, a legnagyobb igyekezet ellenére is. Elég ha egy válófélben lévő programozó elüt egy \$ jelet a forráskódban és egyenes az út a kékhalálhoz. Ennek ismeretében azt hiszem belefér, hogy havi egyszer elveszítjük az órák óta tökéletesített Excel táblázatunkat, ez még igazán nem ok a kőzútalatra!</p> <p>Meggyőződésem, hogy a Microsofttal szembeni ellenszenv máshol gyökerezik: az szúrja a felhasználók szemét, hogy Bill Gates úgy a világ leggazdagabb embere, hogy 10-ből 8 ember illegálisan használja a szoftvereit, azaz nem is fizetett érte!</p>	<p>Tévhit #27: A múzeumokban süttogni kell 2009.11.10. 14:11</p> <p>Nem vitás, hogy a múzeumok a kultúra fellegetvái, segítségükkel többek között bepillantást nyerhetünk letűnt korok mindennapjaiba, hajdani művészek, közéleti személyiségek regényes életébe, megismerhetjük fontos történelmi események, szakmák, tudományok stb. tárgyi emlékeit.</p> <p>A múzeumlátogatásnak megvannak a maga iratlan szabályai: a jellemzően nyikorgó parkettájú teremben csakis siri csendben, visszafogott léptekkel szabad közlekedni, hátunk mögött összekulcsolt kezekkel minden vitrin előtt legalább jelzés szintjén meg kell állni, végezetül pedig - ha nagyon muszáj - kizárólag süttogva szabad megszólalni. A szabályok betartásáról a terem sarkában ülő visszeres lábú néni pusztá jelenlétével, kegyelmet nem ismerő tekintetével gondoskodik. Hogy ez a szokás és ezért ennek így kell lennie? TEEÉVHIT!</p> <p>A fentiek fényében nem csoda, hogy a lakosság zöme nem rajong a múzeumokért, annak ellenére, hogy a kiállítások sok esetben valóban érdekesek.</p> <p>Furcsamód az állatkertben például nem elvárás a finomkodó viselkedés, pedig ott az üveg mögött nem megsárgult papír fecnik vagy elkorhadt tárgyak fekszenek, hanem érző lények (pl. svábbogár) élnek világukat. Véleményem szerint, ha megengedjük a gyerekeknek, hogy kopogással megzavarják a férjét éppen felfalni készülő imádkozó sáskát, akkor igazán nem várhatjuk el a felnőtt emberektől, hogy élettelen tárgyakat megszeppenve nézzenek. Futkorászó, üvöltöző hülyegyerekeknek persze nincs helye az értékes tárgyi emlékek között, de a múzeumokban oly jellemző fagyos légkör egyáltalán nem indokolt...</p>
<p>Tévhit #28: A kemény zene keménnyé tesz 2009.11.12. 07:42</p> <p>Egy korai munkámban próbáltam már kifejezni, mennyire szánom azokat az embereket, akik tudatosan választott külsőségek révén (öltözék, frizura stb.) kívánnak egyéniséggé válni. Mai posztom egy ezzel közeli rokonságban álló jelenséggel foglalkozik.</p> <p>Sokak számára ismerős lehet az ezüstkeretes szemüveges, hosszú (esetenként zsiros) hajjal rendelkező nádszálvékony rocker karaktere, hiszen minden középiskolai osztályban van legalább egy ilyen. A további külső jellegzetességek felsorolásától megkímélem olvasóimat, a Modorosblog már biztosan rég megtette. Én elhiszem, hogy a szóban forgó srácoknak tényleg bejön a "heavy metal", ezzel nincs is gond, azonban kinézetükkel véleményem szerint mást is ki szeretnének fejteni, mégpedig azt, hogy ők bizony kemények. Szerintük egyértelmű ugyanis, hogy aki rekedten éneklő, sokszor balhékba keveredő, turnébuszban rajongó lányokat kefélő szőrös fickók lemezeit hallgatja, az maga is részesevé válik a vad rock and roll életformának. Nem akarom ismételn magamat, ezért csak jelzem, hogy nagyjából</p>	<p>Tévhit #29: Giroszost nyitni jó üzlet 2009.11.16. 10:19</p> <p>Jó-jó, tudom, hogy kicsit erőltetett a cím, de ezt a témát valahogy be kellett szorítanom blogom keretei közé. Egy ilyen cikk megírása előtt egy oknyomozó újságíró valószínűleg hajléktalannak álcázva magát megfigyelte egy girosz-büfé átlagos napját nyitástól zárásig, én azonban inkább maradok a spekulációnál.</p> <p>Mindig is foglalkoztatott a girosz alapját képező hús életútja, azaz, hogy hogyan kerül az a fél mázsa húsfilé arra a bizonyos forgó rúdra, illetve elég-e egy kisvállalati életciklus arra, hogy a feltűzött hústömeg legalább egyszer elfogyjon. A városban járkalva számos girosz-büfé keresztezi utamat, és napszaktól függetlenül szinte mindegyiknél fullra töltve forog a süítő, éppen csak a külső néhány centiméteres réteg van levagdosva.</p> <p>Sosem láttam még csupasz giroszsütő gépet, de feltételezem, hogy egy fenyőfaszerű nyárs-rendszerrel van szó, amire valaki, valamikor - becslésem szerint kétnapi megfeszített munkával - rátűzögetett 3 birkát / 20 pulykát / 100 csirkét. A gép ettől fogva éjjel-nappal folyamatosan sűti a húst, a 6-8. hónapban talán már a legbelső réteg sem véres. Nyilvánvaló, hogy a</p>	<p>Tévhit #30: Az övtáska gáz 2009.11.18. 10:48</p> <p>Legújabb karcolatom későbbi szakaszában fogok példákat felhozni arra, hogy mi az, ami valóban gáz, az övtáska azonban - persze megfelelő körülmények között használva - nem az!</p> <p>Jó néhány évvel ezelőtt a trendkövető társadalmi réteg valamiért kipécézte magának ezt a nagyon is praktikus terméket és az övtáska elleni keresztes hadjárat azóta is tart. A dolog mögött én természetesen igen befolyásos érdekkörök (kézitáska maffia) ténykedését sejttem, hiszen a tudatos és kitartó lejárátó-kampány észérvekkel egyszerűen nem magyarázható. TÉVHIT, hogy övtáskát használni gáz!</p> <p>Azokban a hónapokban, amikor már az átmeneti kabát sem indokolt, egy férfiember számára az övtáska a legalkalmasabb eszköz a pénztárca, az iratok, a mobiltelefon, a lakáskulcs, slusszkulcs stb. tárolására. Minden kéznél van, nagyjából tolvaj-biztos, továbbá az ember mindkét keze szabad (girosz evés ugyebár!). Megfelelő övbeállításal problémamentesen lehet vele ülni, állni, gyalogolni, biciklizni, sőt, a haladó felhasználókat még pisáláskor sem zavarja! A nadrágzsebekbe beerőszkolt telefon, kulcs stb.</p>

<p>ugyanezek mondhatók el a gengszter rap bő nadrágos, baseballsapkás követőiről is (sőt, ma már inkább ezt választja, aki kemény szeretne lenni).</p> <p>A szomorú igazság azonban az, hogy ezek az önmagukat lázadónak és keménynek tartó fiatalok lelkük mélyén ugyanúgy rettegnek a lakótelepi iskola szigorú kémiatanárától, mint Bochkor Gábor a munkanélküliségtől. Kérem ezért a kedves szülőket: még idejében beszéljék le mutáló gyermeküket a bohóckodásról, továbbá hívják fel figyelmüket, hogy egy ember mindennapjait nem a zenei ízlése kell, hogy meghatározza.</p>	<p>hústömeg záras után sem kerül be a hűtőszekrénybe, hacsak nem a reptereken alkalmazott bőröndfóliázógépet hívják segítségül, majd a kúpalakú monstnumot a polcnélküli hűtő egyik sarkába állítják. Vevőként bele sem akarok gondolni, hogy az általam jóízűen elfogyasztott húst még a büfés 10 éve elhunyt dédanyja tüzte fel.</p> <p>A fentiek alapján azt gondolom, hogy a kezdeti hűsberuházás felesleges és nagyon lassan térül meg. Ha valamely olvasóm éppen gírosz-büfé nyitását fontolgatja, kérem fogadja meg a következő tanácsot: a nyárs-rúd helyére esztergáltasson egy legalább 25 cm átmérőjű rozsdamentes fémhengert, majd reggelente vonja be maximum 1-1,5 cm vastag húsfilével. Gírosz-büféje a laikus szemlélő számára semmiben sem fog eltérni az iparági sztenderdtől, ugyanakkor már akár 3 kiló csirkemell filével el lehet indulni! Sok sikert kívánok hozzá!</p>	<p>hátrányait ugye senkinek nem kell bemutatni? Ami pedig a kinézetet illeti: mivel az övtáskák jellemzően sportos kivitelben készülnek, nyilvánvaló, hogy nem javasolt őket szmokinghoz felvenni, de hát nem igaz ugyanez a töretlen népszerűségnek örvendő sport hátizsákokra vagy oldaltáskákra is? Akkor meg?! Jó, nem mondom, hogy csajozós, de a szottyadt seggű (Copyright by CénaGéza), trottyos női csipőnadrág meg nekünk nem tetszik...</p> <p>A fentiek hatására elbizonytalanodott olvasóimnak itt egy megkezdett lista a valóban gáz dolgokról:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Autóstáska: nem néz ki jobban, mint az övtáska, ellenben az egyik kezét (hónalj alá helyezés esetén az egész kart) mindig lefoglalja. - Nyakig begombolt ing nyakkendő nélkül: nem csak retardált külsőt kölcsönöz, de az agyi vérellátást is akadályozza (mondjuk utóbbi nyakkendővel még inkább igaz). - Mellkasig felhúzott nadrág: szintén debilítást sugároz és vélhetően a heréknek sem tesz jót. ... aki tudja, kérem folytassa!
<p>Tévhit #31: Az új kétszázás érmének örülni kell 2009.11.22. 21:20</p> <p>Le a kalappal a Magyar Nemzeti Bank kommunikációs csapata előtt, a pozitív hangvételű marketinganyagok hatására, valamint az újdonság várása miatt eleinte én is egész komolyan lelkesedtem az új fizetőeszközért! Amikor 1-2 hónappal ezelőtt először kaptam fém 200-ast visszajáróként, csodálattal nézegettem a szép új érmét és igyekeztem lehetőség szerint nem gyorsan túladni rajta.</p> <p>Ahogy teltek-múltak a hetek, a papírkétszázás észrevétlenül kikerült a forgalomból, az érme viszont egyre gyakoribb vendége lett a pénztárcámnak. A kezdeti izgalmon ekkorra természetesen már túl voltam, de a pohár akkor telt be, amikor pár órán belül két készpénzes vásárlás során összesen vagy 5-6 fém kétszázashoz jutottam. Az érmetartó rekeszt a végén már alig tudtam bezárni, a tárca súlya és vastagsága a Petőfi-összessel vetekedett. Mivel éppen nem övtáskás (!) üzemmódban voltam, igencsak kényelmetlenül vált a pénztárca további szállítása.</p> <p>Mára odáig jutottam, hogy gyűlölöm az új 200-ast és követelem vissza a régi bankjegyet! Az sem érdekel, hogy Károly Róbert helyett valami szakállas MNB-s osztályvezetőt rajzolták rá. Legyen ez a poszt egyben egy petíció - ha összejön 30.000 támogató komment, vállalom, hogy eljárók a jegybanknál a nép nevében!</p>	<p>Tévhit #32: A műfenyő ízléstelen 2009.11.24. 07:20</p> <p>Mielőtt bárki azt hiszi, hogy a Nők Lapja Caféra tévedt, közlöm, hogy ez egy férfias téma, a karácsonyfával kapcsolatos problémák ugyanis alapvetően minket érintenek!</p> <p>Na szóval mához egy hónapra szenteste, ennek apropóján szeretnék még időben elosztalni egy témába vágó téveszmét. Noha legalább tíz éve már itthon is kaphatók kifejezetten élethű műfenyők, a lakosság zöme még mindig hősiesen kitart a valódi fenyőfa mellett. A közvélekedés szerint ugyan igaz, hogy a fa méregdrága, hazaszállítása macerás, az alját ki kell faragni, sosem függőleges törzse miatt elődésre hajlamos, 1-2 hét után szárad/görbül/hullik, kidobása szintén nem egyszerű, na de a fenyőillat mindenért kárpót! A műfenyővel ezzel szemben látszik, hogy mű, az egész dolog természetellenes, ízléstelen, na és persze nincs illata.</p> <p>Kezdjük akkor a legelején... Annak ellenére, hogy a hozzá kapcsolódó meghitt hangulat, a gyerekkori emlékek stb. miatt magam is kedvelem, az ún. karácsonyfa (mindegy, hogy valódi vagy műfenyő-alapú) úgy, ahogy van természetellenes és ízléstelen. Gyakorlatilag ugyanis arról van szó, hogy egy kivágott örökzöld növényt beviszünk a nappaliba, majd különféle színű fröccsöntött gömböket, zöld drótra fűzött zselblámpaizzókat és egyéb giccses tárgyakat aggatunk rá. Megtéléssem szerint innen már felesleges tovább feszegetni az ízlésség, természetesség kérdését, ugyanis az egész szokás valamennyire abszurd.</p> <p>Ha azonban ezen túllépünk, akkor igenis kimondhatjuk, hogy vannak szép és vannak nagyon ronda karácsonyfák. Meggyőződésem, hogy ezt legkevésbé az dönti el, hogy valódi avagy műfenyőt díszítettünk-e fel, sokkal inkább számít a díszek minősége, a színek harmóniája stb. Egy 30.000 forintos (tehát azért nem teszkes) műfenyő ma már megtevesztésig hasonlít egy szép valódira, a csúnya valódinál pedig sokkal jobb. Az ára elsőre lehet, hogy soknak tűnik, azonban ne felejtjük el, hogy 8-10 évig biztos szolgálni fog minket. Most pedig kifejezetten férfítársaimhoz szólok: higgyék el, egészen más érzés 24-én reggel felhozni a pincéből a gondosan dobozba csomagolt "fát", mint minden évben újra és újra végigcsinálni az igazi fával járó macerát. A fenyő illat pedig szintén TÉVHIT, én évek óta nem érzem ilyet a valódi fenyőt istenítő rokonoknál sem...</p>	<p>Tévhit #33: A notórius késők jópofák 2009.11.26. 09:56</p> <p>Biztos mindenkinek van legalább egy olyan ismerőse, aki folyamatosan sportot csinál a késésből, arculatának, identitásának szerves része ez a tulajdonság. A szóban forgó emberek azért tudnak egy teljes életöltön át büntetlenül késni, mert megvárakoztatott embertársaik minden ilyen esetben nagyon lazának és megértőnek mutatkoznak, ezzel elkerülvén a karótnyeltség gyanúját. Sosem vallanak be, hogy a késő felet egy perccel ezelőtt még a pokolra kívánták.</p> <p>Mindenképpen különbséget kell azonban tettünk két altípus között. A "lelkismeretes késők" (99%-ban nők) látszólag időben elkezdik a készülődést, komoly stresszt, szorongást okoz nekik az idő nyomása, és pont a maximális megfelelni vágyás miatt nem sikerül végül időben megérkezniük. Ez a fajta késés bizonyos szintig természetesen megbocsátható. Vannak azonban az ún. "beleszarós késők", akik nem elúsznak, nem a legjobb szándékuk ellenére késnek, hanem egyszerűen csak nem tulajdonítanak túl nagy jelentőséget a pontosságnak. Amennyiben úgy látják jónak, elkortolgatnak még egy latte macchiato-t, hiába vár valahol rájuk egy vagy több ember. Tudják, hogy nem lesz belőle tragédia, hiszen ki ne bocsátana meg egy bohém főfőnek? TÉVHIT!</p> <p>Amiről szó van, az az egoizmus egy kifejezett formája. A második kategóriába tartozó személyek ugyanis nem rosszindulatból, még csak nem is tiszteletlenségből várakoztatják társaikat, hanem mert egész egyszerűen saját magukon kívül mindenkit homályosan látnak. Életük filmjében ők az abszolút főszereplők, mindenki más csak statiszta. Arra kérek mindenkit, aki ismer ilyen embert, hogy rúgja fel a forgatókönyvet és ne vágjon többé jó pofát megvárakoztatása esetén!</p> <p>Csak felsorolás szintjén említenék meg néhány további alfajt, amelyek között természetesen vannak jelentős átfedések: sztáralúrokkal rendelkező késő, ál-elfoglalt késő, túlvállalós késő. Aki ismer további típusokat, ne tartsa magában!</p> <p>Na sorry, nemem kell zuhanyozni - egy haverom félórája fagyoskodik a ház előtt, de hát ezt ki kellett írnom magamból!</p>
<p>Tévhit #34: A szemüveg intelligensebb tesz 2009.11.29. 16:58</p> <p>A mai téma azt gondolom, nem szorul túl részletes magyarázatra, elég, ha megtekintjük a poszthoz mellékelt ábrát. Hangsúlyozom, nem azt állítom, hogy az alábbi képen szereplő közéleti személyiségek buták, csupán azt kívánom érzékeltetni, hogy a szemüveg a közhiedelemmel ellentétben látszólag sem növeli az intelligenciahányadost.</p> <p>A fenti TÉVHIT abból a sztereotípiából ered, miszerint</p>	<p>Tévhit #35: Isten nem létezik 2009.12.02. 07:44</p> <p>Előrebocsátom, nem vagyok sem vallásos, sem hívő, sem semmi. Azt is szeretném leszögezni, hogy senki meggyőződését nem akarom befolyásolni - mindenki azt gondol és abban hisz, amit és amiben akar.</p> <p>Most, hogy a kötelező körökön túlestünk, nézzük meg közelebbről azt a téveszmét, miszerint ha Isten (Allah, Buddha, a Mátrix, Jah stb.) létezne, nem lenne ennyi tragédia, szörnyűség, igazságtalanság a Földön. Ez az</p>	<p>Tévhit #36: A szalonnasütés jó program 2009.12.03. 10:02</p> <p>Előző, mélyfilozófiai elemzésemet mától az ELTE-n tanítják, ezen felbuzdulva blogomat ismét egy fajsúlyos témával folytatam. Talán decemberben nem a legaktuálisabb, de azt gondolom, hogy ettől függetlenül muszáj beszélni róla!</p> <p>Ugyan a trend-érzékeny társadalmi réteg jó néhány éve átállt az amerikai stílusú kerti sütögetésre, a klasszikus nyáresti szalonnasütés továbbra is töretlen</p>

<p>a szemüveges gyerekek kivétel nélkül okosak, jó tanulók, stréberek, könnyelműek. Nos véleményem szerint, ha van is némi összefüggés, ennek pont az az oka, hogy a körülöttük lévő emberek (tanárok, osztálytársak, rokonok stb.) ebbe az irányba terelik az érintettek életét: Tisztelet a kivételnek, a szemüveges kisgyereket szülei nem íratják be focizni, a szemüveges kisgyerek nem lesz a lányok kedvence, ugyanakkor a tanárok kivételeznek vele, a rokonok pedig mikroszkóp-készletet ajándékoznak neki. Ilyen körülmények között nem is csoda, hogy a szemüveges kisgyerek végül otthonülő kiskamasszá fejlődik, és jobb dolga nem lévén valóban unalmas osztályelsősé válik (a középiskolában a szemüveges kamasz általában öntudatára ébred és onnantól kezdve saját akarata szerint alakítja arculatát). Kérem tudomásul venni, hogy a szemüvegnek önmagában semmi köze a szellemi képességekhez, pusztán egy szemproblémákat korrigáló, látást javító gyógyászati segédeszközről van szó!</p>	<p>érv nem állja meg a helyét, hiszen miért gondoljuk, honnan vesszük, hogy ez a bárhogyan is nevezett állítólagos felsőbb hatalom szükségszerűen jó és igazságos?! Véleményem szerint számos jel mutat arra, hogy tényleg van valami/valaki a háttérben, mégpedig egy jó nagy geci tréfamester, máskülönbem nem lenne ésszerű magyarázat például az alábbiakra: Miért van az, hogy az egészséges dolgok zöme élvezhetetlen? Tudjuk, hogy a sok só, a sok cukor, a "szenesre" süttött hús árt a szervezetnek, ugyanakkor a fűszerszó ízü teljes kiörlésű kenyér vagy a párolt, íztelen tengeri hal egészséges. Nem fejlődhetett volna úgy a világ, hogy mindez pont fordítva van? Akár úgy, hogy napi X gramm füstölt sonka elengedhetetlen a szervezet számára, akár úgy, hogy agysejtjeink a párolt brokkolizt érzik finomnak. Vagy vegyük az alkoholt: ellazít, jókedvre derít, káros hatásait azonban nem kell ecsetelni. Pedig akár alakulhatott volna úgy is, hogy ez a jó hangulatot előidéző szer kizárólag kedvező élettani hatásokkal bír (nem a napi 1 dl vörösborra gondolok). Vagy nézzük ezt: a napsütés pszichére gyakorolt jótékony hatása mindenki számára ismert, a nyári napfényt egyet jelent a boldogsággal stb., de nem lehetett volna, hogy bőrünk helyett inkább gyógyítsa a rákot? Végezetül említhetném a csúnya és félelmetes nemi betegségeket is: ezek például miért kellettek?! Azt hogy ki és hány nap alatt teremtette a világegyetemet, még vizsgálom...</p>	<p>népszerűségnek örvend. Én csak azt nem értem, hogy miért. Életem azon szakaszában, amikor még korlátozott befolyásom volt sorsom alakulására, számos ilyen rendezvényen kényszerűen részt venni. A valószínűleg mindenki által jól ismert koreográfia szerint ilyenkor a faágból kifaragott nyársra jókora, teljesen hűsmentes kenyérszalonnát kell tűzni, majd azt a parázs fölött forgatva hosszú ideig izzasztani. Az „értékes” zsírcseppeket természetesen nem szabad veszni hagyni, ezeket a földre letett vagy térdem egyensúlyozott kistányéron fekvő kenyérszalonnal kell felitatni. Az első 3 percben még jópofának tűnő tevékenység fokozatosan kilátástalan kínlódásba csap át: az arcot égető tűz, a szemet csipő füst, a faronkón való görnyedt ülés, a kenyérszalont nyárral történő nehézkes becélzása hamar élvezhetetlenné teszi a helyzetet. Nem csoda hát, hogy a résztvevők többsége a sütetést idő előtt feladja, és „Jó lesz ez már!” alapon felkészül műve elfogyasztására. Az ember ilyenkor az üvegesre sül, kívül koszos, undorító zsírtömböt a tányérra helyez, ahol már ott figyel a feketés zsírral középtájon félig-meddig átítatott kenyérszalont. Természetesen a többség az ételt ekkor már nem kívánja, így jellemzően csak a zsíros kenyér kerül kénytelen-kelletlen elfogyasztásra. Ha mindez este zajlik (hiszen a tűz akkor romantikus!), a kellemetlen élethelyzetet a fázás is fokozza. Véleményem szerint a szalonnának van helye a gasztronómiában (pl. tarhonya méretű pörcként a túros csuszán), de a szalonnasütés - mint olyan - totális vakvágány, amit az eseményt gyakran követő tűz körüli gitározás tovább súlyosbít.</p>
<p>Tévhit #37: Ünnepi SMS-t muszáj küldeni 2009.12.05. 21:31</p> <p>Miután sikerrel fel(mű)vírágoztattam a műfenyő ipart (itt) és egyúttal a tönk szélére sodortam a hazai fenyőtermelőket, folytatom az év végi ünnepekkel kapcsolatos tévészmék leleplezését. A H1N1 oltást ellenzők legnagyobb táborának az a fő problémája, hogy az oltóanyag megvásárlásával egy gyanús háttérű, rosszakaró, pénzéhes, adóelkerülő vállalatot gazdagítanak. Ebben lehet valami, ugyanakkor biztos vagyok benne, hogy többek között (!) ezek az emberek azok, akik sokadmagukkal a burzsu mobilszolgáltató cégek éves nyereségének 80%-át pár nap, sőt pár óra leforgása alatt megtermelik. Az SMS-es jókívánságok küldözgetése nem új keletű dolog, de érzésem szerint az elmúlt 4-5 évben harapódzott el igazán. A rutinosabbak már Karácsony, illetve Szilveszter délelőttjén újtúra bocsátják megható vagy vicces üzeneteiket, nehogy az este már igencsak terhelt hálózat hátráltassa, netán megakadályozza őket küldetésük teljesítésében! Emlékezzünk csak arra az évekre elzöltött botrányra, amikor a nagy kavarodásban a mobilszolgáltatók instabil rendszere bizonyos üzeneteket kétszer-háromszor is kézbesített, ezzel akár 20-40 forinttal megkárosítva egyes ügyfeleket. Nem is csoda, hogy a 3 éves hűségnyilatkozat fejében vásárolt százezres csúcsmobilok árérzékeny tulajdonosai felháborodtak! Tulajdonképpen nincs probléma ezzel a szokással - végül is szép az, hogy pár napig csupa tréfás/aranyos/kedves/megható stb. üzenet kóroz a szállingózó hópolyhek között az éterben, azonban sokan átesnek a ló túldolalára. Néha olyanoktól kapok SMS-t, akiket évek óta nem láttam, vagy naponta látom, de nem sok szót váltunk! Természetesen egy perccig sem gondolom, hogy a jókívánságot konkrétan nekem szánják, a mozgatóerő inkább valami hasonló lehet, mint ami az iwiwes ismerőshalmazokat is hajítja. Elsősorban nekik üzenem: TÉVHIT! hogy ünnepi SMS-eket muszáj küldeni - ha nem bírják ki, pénz és idő takaríthatnak meg, ha csupán annak a pár embernek a köszöntését tudják le így, akiket a maguk számára valamennyire fontosnak (de nem a legfontosabbnak) tartanak! Egy fontos kérdésben várnám olvasóim véleményét: bunkóság a távoli ismerősöktől kapott SMS-jókívánságokat nem megköszönni/viszonozni?</p>	<p>Tévhit #38: Zenefeldolgozással sikert aratni nagy kunszt 2009.12.10. 22:45</p> <p>Az-elmúlt-napokban-nem-volt-ihletem-Visszatértem fontos üzleti utamról, vége a hallgatásnak, folytatom tényfeltáró cikksorozatomat. A mai téma régóta érlelődik bennem, de a pohár igazán akkor telt be, amikor az egyik tévécsatorna reggeli műsorában az ex-Action-ös Szasza nevével fémjelzett Zorall zenekar unplugged üzemmódban előadta az Első Emelet "Csakazértis szerelem" című dalát. Azóta megtudtam, hogy ez nem egy egyszerű akció volt a srácok részéről - a szóban forgó együttes üzletszerűen foglalkozik ismert magyar számok coolnak és jópofának szánt, rockosított feldolgozásával. Az általuk áthangszerelt dalok természetesen nem annyira rosszak, de hát az elismerés nem őket illeti, hanem a népszerű és fülbemászó dallamok eredeti szerzőit! Vegyük például a mindenki által biztosan jól ismert és talán kedvelt "Tainted Love" című szót. Egy másik blog helyettem már szépen összeszedte a dal ismertebb feldolgozásait, illetve bemutatta az eredeti, 1964-es verziót is. A magát félelmében smink mögé rejtő Marilyn Manson művésziileg nem érzi megaláztatónak, hogy legnagyobb sikert aratott száma egy istenverte feldolgozás?! Természetesen nem egyszer esett meg a könnyűzene történetében, hogy a feldolgozás túlszámalyta elődjét, összességében jobban sikerült mint az eredeti, némi hozzáadott érték tehát időnként van a dologban, azonban akkor sem mehetünk el azon tény mellett, hogy a siker végső soron az eredeti dallamnak köszönhető! Akármennyire próbáljuk szépitni, egy sok évvel ezelőtt egyszer már bevált dallam leporolása, feldolgozása az új előadó (és csapata) ötletelenségét és gyávaságát jelzi, és valójában nincs nagy különbség a kizárólag népszerű számokat játszó szintetizátoros haknizenész és a biztosra menő, de azért aibiből a lenyúlt dait némileg "újragondoló" művész között.</p>	<p>Tévhit #39: A megélhetési celebeket gyűlölni kell 2009.12.14. 07:25</p> <p>Azt hiszem, nem kell sok szót vesztegetnem annak a jelenségnek a bemutatására, miszerint a bulvármédia által felkapott, sztárolt és unásig nyomatott ún. celebek évek óta a hétköznapi emberek céltábláját képezik, köztudatnak örvendnek. Ha beleolvasunk különböző internetes fórumokba, blogokba, megállapíthatjuk, hogy az esetek jelentős hányadában nem pusztá megvetésről van szó - a kommentelők többségét fűtik az indulatok és a gyűlölet. Megkockázatom, hogy vannak emberek, akik ismeretlenül is jobban utálják Hajdú Pétert vagy Molnár Anikót, mint a saját utcájukban lakó - a társadalom számára valóban káros - tetovált kopasz tahót. Természetesen lehet azt rosszalni, hogy a szóban forgó, ha kell, ha nem csapból is folyó sztárok zöme nem közvetít értéket, rossz példaképet jelent a fiataloknak, azonban meg kell érteni az ő helyzetüket is! Sokáig én sem értettem, mi hajítja ezeket az embereket, de aztán a saját bőromön megtapasztalhattam: A blogom 4 hónappal ezelőtti indulását követő első hetekben gyakorlatilag én voltam az egyetlen olvasóm, míg nem aztán egy szürke októberi hétfőn rám mosolygott a szerencse és bebaszós posztommal legnagyobb meglepetésemre index-címlapra kerültem. Mivel sokakkal ellentétben én férfiasan bevallom, hogy nem magamnak és a fióknak írogatok, az aznapi több ezer olvasót és több mint 200 kommentet hatalmas sikernek könyveltem el. Természetesen meg voltam győződve, hogy ez sosem fog megismétlődni, de 1,5 hétre rá hosszú hétvégés posztomat ismét a címlapon találtam! Ezt követően felgyorsultak az események - a következő hetekben szinte bármit írtam (egész szarokat is), az hosszabb-rövidebb időre címlapra kerültem, tódultak a látogatók és a hozzászólások. Műfenyős posztommal saját rekordot döntöttem. Bevallom őszintén, ekkorra már elszálltam magamtól: elhagytam a családomat, a legmenőbb partik állandó résztvevőjévé váltam, szórtam a pénzt nőkre, alkoholra, drogokra. Élveztem a hirtelen jött népszerűséget, egyáltalán nem volt terhes, amikor az utcán leszóllítottak, hogy mondjak egy TÉVHITet! (Amúgy több igazolatlanságnál is ez mentett meg) A garantált-címlapos blogok elit klubjába tartoztam, Modor Tibiék pezsgőt küldtek az asztalomhoz, de aztán december elején egyszer csak elszakadt valami... Utolsó négy posztomnak híre-hamva nem volt a címlapon, látogatottságom visszaesett (napi 600 ezerre), egyik szponzorom visszavette a matricázott Smart-ot, már csak leghűségesebb olvasóim tartanak ki mellettem! Biztos kiégtem vagy valami. Azóta bármit</p>

		<p>írok, remegő kézzel publikálom, remélve, hogy "talán ez, talán most megtöri a jeget!". Na, hát valahogy így lehet ezzel például Molnár Anikó is, hiszen aki már egyszer ráértett a sztárság ízére, az utána egyszerűen nem tud hétköznapi életet élni. Miért fáj az nekünk, hogy hetente kétszer bejelentkezik a Blikknél és a Fókusznál valami „érdekes” sztorival, ahelyett, hogy egy szoláriumszalomban robotolna?! Meggyőződésem, hogy nem is elsősorban a pénz miatt csinálja, nem a munkaúrdor mozgatja, egyszerűen csak a köztudatban akar maradni, minden áron! Ami engem illet, legalább 20 e-mailt írtam már a Hal a Tortán szerkesztőségének, de egyelőre válasza sem méltatnak... :(</p>
<p>Tévhit #40: A laptopozás kényelmes 2009.12.16. 07:57</p> <p>Mai témámmal (a metrón való zenehallgatáshoz hasonlóan) lehet, hogy megint melléfogok, de az mindenesetre biztos, hogy amíg nem rendelkeztem lappal és egy számítógéppaszthalhoz voltam kötve, mindennél jobban vágytam a laptopos életérzésre, végül mégis csalódtam! Félreértés ne essék, nem arról álmodoztam, hogy milyen jó lenne lemenni a sarki Starbucksba a fehér MacBookommal twitterezni, hanem, hogy egy lappal a saját otthonomban sem lennék helyhez kötve, végre a kanapén is aknakeresőzhetnék.</p> <p>Nagyjából két éve be is szereztem életem első és eddig egyetlen laptopját, egy 15 colos képernyős, kb. 2,5 kilós gépet. Az azóta eltelt időszak alatt sajnos nem sikerült kidolgoznom a tökéletes laptopozás módszerét. Rengetegszer láttam marketing anyagokban, stock-fotós oldalakon az ún. hasonfekvés-könyöklös technikát. Igaz, hogy a képeken általában fiatal csajok laptopoznak így a kőkemény padlón, én azért kipróbáltam az ágyon. Hát mondanom sem kell, hogy körülbelül egy percig bírtam. De ugyanerre az eredményre vezetett az oldalt fekvő könyöklős módszer, a töröküléses módszer, a háttal falnak támaszkodós módszer, és még számos egyéb testhelyzet, pedig egyelőre nincsenek komolyabb izületi problémáim. Az ágy tehát kilőve. Fotelben, kanapén egy fokkal jobb a helyzet, ott azért 1-2 órát nagy nehezen ki lehet bírni, azonban a combokra helyezett komputer még mindig nem az igazi, a dohányzóasztalra letett gépről ne is beszéljünk! A lábak elhalása, derékfájás, a nyakcsigolyák elgémberedése mind-mind jelentkezik egy idő után. Szóval sokszor rájöttem már, hogy az asztali gépnél használt gurulós „vezérgazgató” székben sokkal tovább lehet bírni a gyűrődést. A kényelmes laptopozás egy TEVHIT!</p> <p>Külön posztot nem szánnék neki, de némileg ide kapcsolódik egy jóval nagyobb kört érintő téma is. Ez pedig az ágyban történő könyvolvasás! Olvasni jó, olvasni kell, de karzsibbadás és egyéb kellemetlenségek nélkül nekem még nem sikerült 10 percnél többet egy testhelyzetben olvasni. Nem akarom ismételní önmagam, így a részletes ismertetéstől eltekintek.</p> <p>Kérem, aki tud hasznos tanácsokkal szolgálni, tegye meg, én pedig most elmegyek egy csontkovácshoz.</p>	<p>Tévhit #41: Másfél órás repülőúton ételt kell felszolgálni 2009.12.20. 22:20</p> <p>Életem során jó párszor utaztam repülővel, azonban tapasztalataim nem túl széleskörűek, mivel ezek mind Európán belül, 1,5-2 órás, turistaosztályon/charterjáratokon/fapados járatokon eltöltött utak voltak. Igen-igen, zömmel utazási irodákban befizetett mediterrán csomagutakról van szó, a Budapest-New York business class-t elhúzózó üzleti tárgyalásaim miatt eddig sajnos mindig lekéstem. Amellett, hogy eleve idegesítenek a tartózkodó, távolságtartó, fapófa (vagy éppen műmosolyú) stewardessek, sosem értem, hogy miért kell száznál is több mennyiségű és minőségű ennielölt osztogatniuk egy olyan repülőúton, ami rövidebb ideig tart, mint mondjuk levonatozni Budapestről Szolnokra (én amúgy a 7-es buszon is töltöttem már ennyit).</p> <p>A szokásos menetrend ugyebár az, hogy miután a gép elérte az utazómagasságot és az idősebb női utasok reflexszerűen indulnának a mosdóba, a stewardessek a 60 cm széles folyosón kegyelmet nem ismerve újtukra indulnak 59 cm széles szűrkocsijukkal. Ez tulajdonképpen a repülőút fénypontja, legalábbis ezt a TEVHITet sikerült belénk sulykolnia a légitársaságoknak. Az ember már-már azt gondolhatja, hogy a 70 ezres jegyből legalább 50 ezer a kaját fedezi, hiszen sokszor hallottuk, hogy a fapadosok többek között a catering elhagyása miatt tudnak jóval olcsóbbak lenni. Nos, én egyszer összeszámoltam, hogy a 2 grammos Rama margarin, az 5 cm átmérőjű mini zsömlé, a 80-as éveket idéző lekváros linzer, és a fenséges menü többi alkotóeleme összesen maximum 150 forint/főt tehet ki, így tehát a világ egyik legtúlértékeltetebb szolgáltatásával állunk szemben (jó-jó, ettem már kétes összetételű pulykaragut is Malév gépen - az mondjuk legyen 200 Ft/fő).</p> <p>Érdekes módon, a lehajtható kis asztalra elhelyezett ételt az utasok zöme olyan átszellemlőten lakmározza a felszállás után csupán 15-20 perccel, mintha nem zabálta volna tele magát a váróteremben a saját kézipoggyászában található, vélhetően sokkal finomabb útravalóból. Sokan több kalóriát veszítenek azzal, hogy a műanyag késsel megpróbálják kettévágni a szikkadt miniatúr zsemlemét, mint amennyit annak elfogyasztásával nyernek!</p> <p>Véleményem szerint semmi értelme ennek a bohóckodásnak - ha nagyon jót akarnak tenni nekünk a légitársaságok, akkor inkább intézzék el, hogy a monopóliummal rendelkező reptéri vendéglátóipari egységekben ne 900 forint legyen egy 0,33-as Theodora ásványvíz!</p>	<p>Tévhit #42: Ünnepek alatt felszedett kilók 2009.12.26. 23:12</p> <p>Mindenekelőtt szeretnék boldog két-ünnep-közöttöt kívánni olvasóimnak! Kívánom, hogy minél többen töltsék munkahelyüktől távol, csendben, nyugalomban ezt a pár napot, de ez persze nem vonatkozik a pizzafutárookra, az árufeltöltőkre, a Blog.hu szerkesztőire, a garancia-ügyintézőkre, a kukásokra, a mozigépészekre stb. - szóval ők inkább menjenek be! Őket emlékeztetném, hogy a szabadság alatti feltöltődés amúgy is csak egy tévhit...</p> <p>Na de térjünk a tárgyra. A címéli közhelyes mondatot bizonyára idén is többször ellőtték a női-, illetve életmód magazinok, weboldalak, tévéműsorok. Nyilván nemegyszer elhangzottak a „bejgli” és a „töltött káposzta” kulcsszavak, mint az azonnali elhízásért leginkább felelős ételek. Nos, való igaz, hogy a karácsony körüli napok gyakori velejárója a fokozott zabálás, azonban hacsak valaki nem kockás hassal vág neki az ünnepeknek, sok különbséget nem fog észrevenni magán az ünnepnapok után. Az igazság ugyanis az, hogy elhízni és lefogyni nem napok alatt lehet - mindkettőhöz sok hónapos kitarító munka szükséges. A hazai lakosság 99%-a (beleértve magamat is) az év fennmaradó 51 hetében sem főtt tengeri halon és párolt spárgán él, ezért teljesen felesleges úgy emlegetni ezt az év végi pár napot, mintha valami veszélyes extrém sport lenne. Akí év közben sportol és egészségesen eszik, annak valószínűleg nem fog megártani egy-két rúd bejgli, aki meg amúgy is évtizedek óta cukros-zsíros kajákon él, feleslegesen állítja magát, csúnyább és betegesebb nem önmagában e pár naptól lesz.</p> <p>Erről jut eszembe, hogy valaki, aki ért hozzá, megírhatná a kommentekben, hogy miért hülyeség a dagadt teltebb nők körében hatalmas népszerűségnek örvendő 90 napos diéta! Ha jól sikerül, akár vendégposztként is szívesen kiteszem. Én csak annyit látok, hogy van egy-két nő a környezetemben, aki megszállottan, büntudat nélkül zabálja a lekváros fánkot „szénhidrátnap” ürügyén, és én csak érzem, hogy valami itt sántít. Mondjuk állítólag fogynak vele, ezért is jár kézről-kézre a módszer. Köszönöm a figyelmet.</p>
<p>Tévhit #43: Amit ismerős ajánl, az biztosan jó 2009.12.30. 16:56</p> <p>Vélhetően sokan szembesültek már azzal a problémával, hogy a szabad piacot jellemző bőséges termék-, illetve szolgáltatás kínálat miatt ma már a legegyszerűbb vásárlási döntéseket sem lehet kétségek közt vergődés nélkül meghozni. Legyen szó egy digitális fényképezőgép vásárlásáról, egy vízvezeték-szerelő kihívásáról, vagy akár csak egy étterem kiválasztásáról, a többség ma nem mer anélkül döntést hozni, hogy ne végezne előzetes kutatást, hiszen senki sem akar csalódní vagy rossz üzletet csinálni.</p> <p>Első ránézésre úgy tűnhet, hogy az internet megjelenése óta jóval egyszerűbb lett a dolog, ez azonban csak abból a szempontból igaz, hogy valóban jóval könnyebb tényszerű információkhoz</p>		

(termékparaméterek, árak stb.) jutni, és ezek alapján összehasonlításokat végezni. Ami viszont nem igaz, hogy valódi fogyasztók szubjektív tapasztalatait megismerve (pl. internetes fórumokban) meg lehet találni a minden szempontból lehető legjobb terméket/szolgáltatót. Aki ugyanis már próbálta ezt, pontosan tudja, hogy hiába olvasott 10-20 pozitív visszajelzést, azért csak nem fogja nyugodni hagyni az ugyanott szereplő néhány lesújtó vélemény. Hiába írják le sokan, hogy életük legjobb nyaralását töltötték egy bizonyos krétai apartmanban, úgyis az egyvalaki által belinkelt csótányos fotók fognak örökre bevésődni emlékezetünkbe! De említhetném a Totalcar „Népitélet” rovatát is, ahol még a legjobban értékelt típusokról is olvashatunk rémisztő történeteket - én is egy ilyen után mondtam le az Aston Martinról.

A fentieknek köszönhetően az internetnek sem sikerült megváltoztatnia azt a tényt, hogy az emberek többsége legjobban még mindig a közeli ismerősök véleményére ad. Pszichésen ugyanis sokkal könnyebb feldolgozni, hogy csupán egyetlen véleményt hallunk, ráadásul nem egy arctalan internetező áll a másik oldalon, hanem olyasvalaki, akiben megbízunk. Nos kérem, ez az idei év utolsó **TÉVHIT**-e! Szemtől szemben senki sem fogja bevallani nekünk (sőt, talán magának sem), hogy az általa gondosan kiválasztott autóval, fényképezővel, panzióval, szobafestővel bizony melléfogott, ezért előbb beírja negatív véleményét egy blogba vagy fórumba, minthogy ezt velünk megossza. Felejtsük tehát végre el a „Nem tudsz egy jó, megbízható [...]?” típusú kérdéseket, tapasztalatból mondom, hogy sok „kiváló szakember” telefonszáma indokolatlanul jár kézzől-kézre!